

FASORI HARANGSZÓ

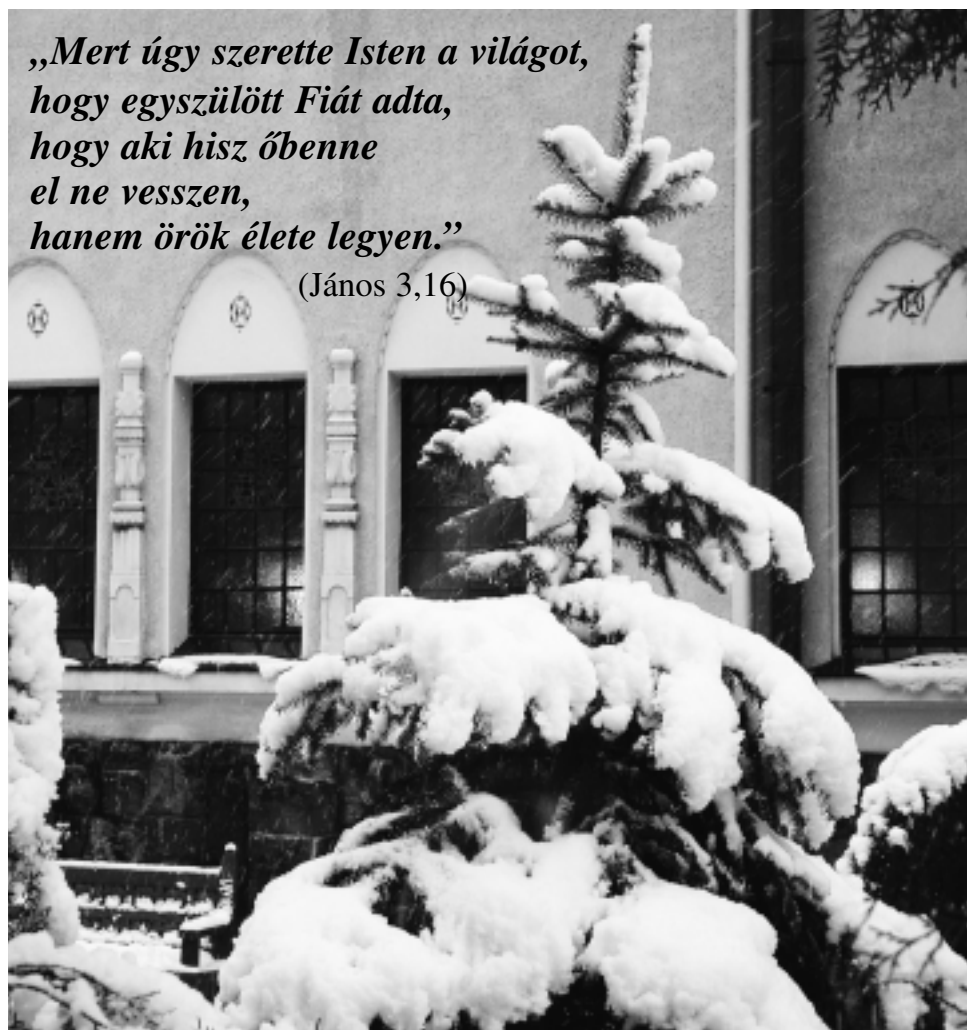
A Budapest Fasori Református Egyházközség Hírmondója

Újfolyam 35. szám

2006. december

*„Mert úgy szerette Isten a világot,
hogy egyszülött Fiát adta,
hogy aki hisz őbenne
el ne vesszen,
hanem örök élete legyen.”*

(János 3,16)

Áldott, szép karácsonyt kívánunk olvasóinknak!

ÚJÉVI ELŐZETES

„Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt...” (Filippi 4,6)

Ha Isten is úgy akarja, hamarosan megkezdjük a 2007-es esztendő. Míg a gyermek számára olyan hosszúnak tűnik egy év, felnőtt – különösen idős – korban a 90. zsolttárral szólva: „olyan gyorsan eltűnik, mintha repülnék”. Ha időnként megborzongatja a hívő embert is az elmúlás valósága, Bibliával a kezében, Krisztussal a szívében alapjában békesége van, hiszen az ő élete már nem „múlik”, hanem „telik”. Szíve vágya, hogy azzal teljen meg, amivel Ura szeretné megtelíteni. Ehhez pedig folyamatosan egészséges Ige-táplálékra van szüksége. Ezért készülünk vasárnapjainkra, Ige-alkalmainkra imádságos szívvel igehirdetők és igehallgatók. Így van ez az újévi indító Igével is. Először azok számára, akik nem tudnak eljönni újév napján templomunkba, mert betegek, idősek, vagy talán olyan időjárás lesz, ami akadályt jelent, egy kis előzetest írok a készülő igehirdetésből. De jó lesz felidézni majd évközben újra a Harangszóból azoknak is, akik élőben hallják újév napján ezeket a gondolatokat.

Lesz miért aggódnunk a 2007. évbe indulóan is. Országunk állapota, talán egészségi állapotunk, számos megoldásra váró kérdésünk személyes életünkben, családkban feszíti a lelkünket, idegrendszerünket. Jól tudja ezt életünk Ura, hatalmas Istenünk is. Éppen azért vág a dolgok közepébe, amikor azt mondja: „Semmiért se aggódjatok...” Szeretem, amikor félreérthetetlen Isten Igéje. Ezt az Igét a filippibeli hívők kapták először, de azóta is minden Isten

gyermekének parancs. Semmiért – „még egy dologért se” –, olvasom az egyik fordításban. Nem mondhatjuk, de az én esetem... de ez a helyzet... Semmiért se aggódjatok! Világos az Ige szava. Jézus is így szólt a felkavarodott, féltő szívű, nyugtalan tanítványaihoz közvetlen kereszthalála előtt: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek...” (János 14,1). De nyomban azt is megmondta, hogy mit csináljanak: „higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem.” Olyan jó, hogy a mi Urunk nem végez fél munkát. Nem csitítgatja az Övéit, hanem mond egy világos nem-et és utána megmondja, mit tegyenek. Így olvassuk Igénkben: „imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt...” Adjátok át Neki minden kéréseteket, gondotokat, félelmeteket, aggódásokat.

Eszembe jut egy szemléletes példa, amelyet hallottam. Férj-feleség utazik a vonaton. A feleség intézkedő, tüsténkedő típus. Ő vette meg a jegyet, kinézte az alkalmas ülőhelyet, egy-kettőre elrendezte férje körül is a dolgokat. Miután leültek, ismerte önmagát, átadta férjének a pénztárcát, a vonatjegyet, meg a kapukulcsot, hogy őrizze meg. Egyszer csak elmosolyodott a férj. – Mit nevelsz? – kérdezte az asszony. – Csak azon mosolygom, milyen jó dolgod van neked. Csak arra kell figyelned, hogy engem el ne veszíts a szemed elől. Amíg én megvagyok, addig megvan a vonatjegy, pénztárcá, kapukulcs is. – Erről beszél Igénk üzenete: add át egyenként a dolgaiddat, az Úrnál a legjobb helyen vannak, Nála a megoldások is készen vannak, bízzál Benne, csak arra vigyázz, hogy Őt el ne veszítsd a szemed elől, mert akkor minden gondod, kérdésed, szük-

séged a legjobb kezekben van. – Még azzal is segít az Ige, hogy hozzáteszi: „hálaadással” add át mindezeket. Miközben hálát adsz az eddigi megőrzetésért, megoldásokért, vezetésért, egyszer csak nem látsz mást, csak a hatalmasnál is hatalmasabb Atyát. Akkor pedig feloldódik a szíved. Mi gátolná Őt? Akkor arra is rájössz, hogy „Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyny ajándékozza nekünk Vele együtt mindent?” (Róma 8,32). Vele együtt! Nélküle kell neked valami is? Akkor még nem érted, hogy miért írja Pál a börtönből, halálos fenyegetettségéből: „Nékem az

Reményik Sándor:

KEGYELEM

Először sírsz.
Azután átkozódsz.
Aztán imádkozol.
Aztán megfeszíted
Körömszakadtig maradék-erőd.
Akarsz, egetostromló akarattal –
S a lehetetlenség konok falán
Zúzod véresre koponyád.
Azután elalélsz.
S ha újra eszmélsz, mindent újra kezdesz.
Utoljára is tompa kábulattal,
Szótalanul, gondolattalanul
Mondod magadnak: mindegy,
mindhiába:
A bűn, a betegség, a nyomorúság,
A mindennapi szörnyű szürkeség
Tömlöcéből nincsen, nincsen menekvés!

élet Krisztus” és Ővele még „a halál is nyereség” (Filippi 1,21).

Mindez idáig csak papíron igaz. Ha kipróbáljuk és gyakoroljuk, akkor látjuk meg, hogy a Biblia papírlapjain az életet jelentette ki Isten. 2007-ben sem találhatsz (aggódó) életednek jobb megoldást, mint amit az Ige ad egyértelműen eléd.

Hozzon az új esztendő növekedést Mindnyájunknak az aggodásmentes hívő életben! Ezzel a vággyal indulok én is, és így kívánok áldott, engedelmes, boldog új évet minden kedves Testvéremnek szeretettel:

Végh Tamás
lelkipásztor

S akkor – magától – megnyílik az ég,
Mely nem tárult ki átokra, imára,
Erő, akarat, kétségbeesés,
Bűnbánat – hasztalanul ostromolták.

Akkor megnyílik magától az ég,
S egy picit csillag sétál szembe véled,
S olyan közel jön, szépen mosolyogva,
Hogy azt hiszed: a tenyeredbe hull.

Akkor – magától – szűnik a vihar,
Akkor – magától – minden elcsitul,
Akkor – magától – éled a remény.
Álomfáidnak minden aranyágán
Csak úgy magától – friss gyümölcs terem.

Ez a magától: ez a Kegyelem.

HUSZÁRÉLET HELYETT...

**Barthos
Gergő**

– Gyerekkoromban volt egy kedvenc könyvsorozat: Amit a békákról (golyákról stb.) mindenki-

nek tudni kell. Ez jutott eszembe, amikor arra gondoltam, mi az, amit Barthos Gergőről mindenkinek tudni kell?

– Most is azt mondanám, amit első teológusként fogalmaztam meg – olyan ember vagyok, aki két lábbal a földön jár, de közben mindig fölfele tekint, mert onnan jönnek az igazi válaszok és megoldások.

– Mióta ez a „fölfele tekintés”?

– Hosszú folyamat volt, sok fontos lépéscsőfok volt közben. Bár nem volt az életemben egy olyan lelkész, aki különösen is nagy hatással lett volna rám, mégis egész kicsi korom óta lelkész akartam lenni (szüleim szerint ugyan valamikor a huszárélet is vonzott). Azt hiszem, már ez is Isten munkája volt. Persze azért nem ment simán. Mindig erre készültem, de nem mindig ennek rendelttem alá minden dolgomat.

– **Hogy fogadta a családod a terveidet? Hívó családban nőttél fel?**

– Igen, komoly hívó családban. Szüleim soha nem erőltették, hogy menjek teológiára, sőt azt hiszem, ha hosszú, lázadó kamaszkorom alatt ezt tették volna, biztos egy dacos „csakazértse” lett volna a válasz. Persze aztán nagyon boldogok voltak, mikor felvették.

– **Mit jelentettek neked a teológiai**

évek?

– Így visszagondolva leginkább komoly próbatételnek látom. Öt év alatt annyi hatás (pozitív és negatív egyaránt) éri ott az embert, hogy ez komolyan próbára teszi. Azt hiszem, leginkább ennek éltem meg a teológiát, és nem a tanulás helyének.

– **Már teológusként rendszeresen szolgáltál az aszódi gyülekezetben. Van valami, amit az ottani tapasztalataidból itt is hasznosítani tudsz?**

– Inkább itt épülök sokat, ami az ottani szolgálatot is nagyban segíti. (Végh Tamás megengedte, hogy az itteni szolgálat mellett ott is folytassam a munkát.) Persze nagyon fontos az a gyakorlat, amit Aszódon szereztem. Így például egy-egy bibliaórára készülve kevésbé izgulok, mint hogyha csak a teológián tanultam volna ezt.

– **Hogy vezetett Isten a Fasorba?**

– Ebben is megmutatta, milyen hatalmas, még egy hatodéves rendszer se akadály számára. Sok elképzelésem, tervem volt, szerettem volna az aszódi szolgálatot is folytatni, de nem akartam én szervezni a dolgot, inkább Istenre bíztam. Többek közt Tamás bácsi is megkeresett, hogy nem jönnék-e ide. Én mindezt elmondtam neki, és ő el is fogadta. Isten döntött úgy, hogy ide kerüljek. Nekem volt egy tervem, amit Ő keresztülhúzott, és adott egy sokkal jobbat. A Fasor szerintem olyan, mint egy szanatórium, ahova minden teológust be kellene utalni, hogy lássa, milyen egy élő gyülekezet.

– **Mi is örülünk Isten döntésének. Ő áldja meg itteni szolgálatodat is!**

– Köszönöm!

CSONTJAIBA REKESZTETT TŰZ

**Gilicze
András**

– **Hogy kerül egy debreceni teológus a Fasorba hatodévre?**

– A balatonszár-

szói Refisz-táborok-

ból már régóta ismertem Végh Tamást, aki pár éve már hívogatott engem a Fasorba. Mikor véget ért az ötödév, a püspök úr kihirdette, kit hova osztottak be hatodévre – engem Karcagra. Azon a héten volt itt a Fasorban a konfirmáció, és mivel unokatestvérem is ekkor konfirmált, itt volt édesapám is. Tamás bácsival beszélgettek, s ő megkérdezte, nem lenne-e kedvem ide jönni. Persze, hogy volt! Így hát Tamás bácsi kedden beszélt a püspök úrral, s én ide kerültem.

– **Hívó családban nőttél fel. Mit jelentett ez számodra?**

– Nem tudom, milyen nem hívó családban élni. Mivel édesapám, nagyapám és dédapám is lelkész volt, sokáig azt gondoltam, mivel Isten ismeri a szüleimet, nagyszüleimet, ezért nekem „protekcióm” van Nála. Csak tizenhat éves koromban jöttem rá, hogy ez így nem jó, nem elég nekem.

– **Ez hogy történt?**

– Ez is Szárszóhoz kötődik. 1996-ban, a harmadik konferenciámon felkértek csoportvezetésre. Az első két alkalom rendben lezajlott, de a harmadikra készülve nem volt semmi mondanivalóm. Eltelt az egész nap – még mindig semmi. Kétségbeesve gondolkodtam, miért nem tudok semmit mondani.

Belülről jött a válasz: valakinek nem áll érdekében. De kinek? A Sátánnak. De mi közöm nekem a Sátánhoz? És akkor sorra jöttek elő a bűneim. Összetörtem, majd kértem Isten bocsánatát. Újra elolvastam a másnapra kijelölt szakaszt, a Jeremiás 1-et, ami most már teljesen a szívem közepébe talált. Másnap, életemben először, bizonyosságot tettem – áldott alkalom volt.

– **Hogy kerültél a teológiára?**

– A család hívó barátai javasolták, hogy tanuljak szakmát. Így érettségi után informatikát tanultam. Több jó állásajánlatot is kaptam, de még mindig ott volt ez a „csontjaimba rekesztett tűz” – teológia. Kezdetben szüleim is le akartak beszélni a teológiáról, de mikorra megérett a döntés, már ők is nagyon örültek.

– **Elmesélnéd még egy olyan élményedet, amikor különösen megtapasztaltad Isten hatalmát?**

– Egyet?! Egyik legációm alkalmával mondtam a kiadott, megtanult prédikációt a megtérésről, de egyszer csak tudtam, most valami mást kell mondanom. Arról beszéltem, ha megtértél, nem mondhatod, felesleges az életed, nem dobhatod azt el, hisz Isten használni akarja. Aztán folytattam az eredeti prédikációt. Istentisztelet után a helyi lelkész megkérdezte, honnan tudtam, hogy a településen évente tucatnyi ember lesz öngyilkos? Nem tudtam. Isten munkája volt ez is, mint annyi minden más az életemben.

– **Isten áldja meg továbbra is a szolgálatodat!**

– Köszönöm szépen!

**A két interjút készítette:
Pataki Dorka**

Hol a helyünk?

A tanítványok Jézussal járták az országot, látták, hallották, tapasztalták az Úr Jézus hatalmát, a beteg életek gyógyítását, az elveszett emberek mentését.

Volt olyan is, hogy Jézus elküldte őket szolgálatba, ahonnan örömmel, hálaadással tértek vissza Őhozzá. Jézus fontosnak tartotta, hogy a sokféle szolgálat után (a következő szolgálat előtt) a tanítványokkal egy pusztára helyre menjen, ahol a tanítványok ismét csak Vele lehettek együtt.

Minden szolgáló keresztény embernek szüksége van arra, hogy időközönként az élő víz forrásához menjen, ott újra és újra megtisztuljon az élete, gondolkodása. Ezt végzi az életünkben Istennek Igéje, amely élő és ható.

Így mehetett november első hétvégéjén a gyülekezet presbitériuma is egy csendes hétvégre, Vámosmikolára, a Schweitzer Otthon pihenőházába. Ezen a hétvégén, péntek este és szombat délelőtt az igeszolgálatokat Hamar István lelkipásztor végezte közöttünk, aki 30 éves, Szolnokon végzett szolgálatát után nyáron ment nyugdíjba.

Szolgálatának alapigéje az Apcsel 20,28 volt: „Viseljétek gondot azért magatokra és az egész nyájra, melyben a Szent Lélek titeket vigyázókká tett, az Isten anyaszentegyházának legeltetésére, melyet tulajdon vérével szerzett.” Ez az Ige nekünk különösen is szól, mert presbiternek hívtak el az Úr.

Jó volt ezt az Igét úgy is hallgatnunk, mint férj, családapa, családfő, de forgathatja mindenki szívében, mert minden elhívott emberre az Úr valakiket („csak” munkatársat, szomszédot, rokont, barátot) rábízott!

De hogyan tudok gondot viselni ma-

gamra, és egyáltalán miért kell gondot viselnem magamra? Nem vagyok én tulajdonképpen mindig a helyemen?

Hol van az én helyem? Mi az én szolgálatom? Jézus a Mt 6,9–10-ben azt mondja: „Ti azért így imádkozzatok: *Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved; Jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.*”

Isten gyermekének ezen a földön is Isten országában van a rendelt helye, azaz ott, ahol Isten rendje, akarata érvényesül. Ez a vágya a tanítványnak, de ismerjük, hogy ez a világ, ennek a világnak a fejedelme ez ellen dolgozik. Meg akarja gátolni, hogy az Úrtól minden nap megkérdezzük: „mit akarsz Uram, hogy cselekedjem?” (Apcsel 9,6)

A presbiteri szolgálatban is tapasztaljuk, hogy sokszor ez a mindennapos kérdés marad el, mert ki-ki tudja (maga), hogy mit kell tennie! De mit kellene „cselekednie”?

A hétvége egyik üzenete így az volt számomra, hogy ki kell szakítani az időt, áron is megvéve, hogy az Úrral való közösségből indulhasson minden cselekedet.

De a presbiter társakkal közös felismerésünk lehetett, hogy oda kell adni az időt arra is, hogy az imádságban is közösségünk legyen, hogy a közös presbiteri szolgálatunk, döntéseink is az Úrtól lehessenek!

Lux Ferenc

Hátvédek

Évekkel ezelőtt történt, hogy a gyerekeim ovijából ismert egyik anyukával beszélgetve kiderült, hogy a férjem nem lesz itthon azon a hétvégén.

– Ja, ő is csapatépítő tréningre megy? – szakadt fel belőle a véleményét is magába foglaló kérdés.

– Nem, ő presbiter hétvégéjén lesz – mondtam, és pár mondattal elmagyaráztam neki, hogy miről is van szó.

Azért írtam le mindezt, mert amiről most beszámolok, az nem a presbiterek már megszokott hétvégéje, hanem a néhány héttel ezelőtti presbiterfeleségek másfél napja Vámosmikolán – amit, ha tetszik: „csapatépítő tréning”-nek is nevezhetünk, mert bizonyos értelemben az volt.

Péntek este jó volt a beszélgetés során megtudnunk, hogy az elmúlt hónapokban, években mi minden történt mások családjával – mert hiába találkozunk minden vasárnap, sokszor még a nagy eseményeket sem tudjuk egymás életéből, nemhogy a kisebbeket.

Szombat reggel áhítaton gondolkoztunk el azon, mennyire tudjuk – vagy nem tudjuk – tisztán tartani nyelvünket, szavainkat. Sokunkat megérintett az a gondolat, hogy a reggeli kapkodásban vajon mit csomagolunk a gyerekek tízóraija mellé: bántó, sértő megjegyzéseket, vagy bátorítást, áldást?

A délelőtti előadás (és az aznap délutáni beszélgetés is) arról szólt, hogy milyen kell legyen az Úr szerint a presbiternek élete, mi a feladatuk? Miközben sűrűn jegyzeteltem, azon gondolkodtam, hogy igazából egy „normál” hívó feleség is biztos háttér kell legyen, szeresse önzetlenül férjét és a rábízott gyerekeket, legyen hiteles és biztonyságtévő életű

és szavú, imádkozzon családjáért, gyülekezetéért ... Mitől több egy presbiterfeleség élete ennél?

Az előadás megerősített bennünket abban, hogy a presbiteri szolgálatot együtt vállalta a család, és a feleségeknek valóban olyan háttérszolgálatot kell ebben vállalnia, ami nem látványos, amiért nem dicsérnek meg minket az emberek. Bár közülünk is szinte mindenkinek van saját szolgálata, de férjeinket úgy kell segíteni, hogy lelkileg és testileg is tudjanak szolgálni. Vállalni kell azt is, ha férjemet váratlanul hívják egy szolgálatba, azt is, hogy rendszeresen elmegy – akár késő estebe nyúló – presbiteri gyűlésre, és időnként egy hétvégre is, a „csapatépítő tréningre”. Ez utóbbi nem kis próba a kisgyermekes családoknál (és a jelenlegi presbiterek jelentős része több kisgyermek apukája). Ilyen hétvégeken is a hálából fakadó szolgálat tudatában kell elengednem férjemet, akkor is, ha a gyerekek betegek, ha közben több programot kell lebonyolítani, ha a gyerekek már sokadszor, „elvonási tünetektől” lázadva kérdezik meg: „Miért nincs itthon Apa?”

Mert ezzel biztonyságot tehetünk saját gyermekeinknek is, és mert az Úrért tesszük mindezt – a presbiterek is, feleségeik is.

Presbiterünk nem csak saját családjukért felelősek, hanem az egész gyülekezetért is. Ebben kell őket segítenünk, erősíteniük, bátorítanunk – akkor is, ha fiatal, kisgyermekes apukáról, és akkor is, ha már idősebb presbiterről van szó. Hálás vagyok, hogy most mi, presbiterfeleségek is együtt lehetünk, tanulhattunk az Úrtól és egymástól, és így megint közelebb kerülhettünk Istenünkhöz és egymáshoz is. És köszönjük az apukáknak, hogy most ők biztosították nekünk a háttérrel, és ellátták gyermekeinket, megoldották az otthoni feladatokat!

Demeterné Harmath Zsófia

A LEGUTÓBBI HARANGSZÓ ÓTA TÖRTÉNT – ESEMÉNYNAPTÁR

- **Szeptember 3., vasárnap:** 10 órakor volt a gyülekezeti tanévnyitó istentisztelet
- **Szeptember 3., vasárnap:** délután tartotta a Julianna iskola tanévnyitó istentiszteletét
- **Szeptember 3., vasárnap:** zenés áhítatunk volt Pálúr János orgonaművész játékával és Lőrinci Hunor lelképásztor igehirdetésével a Galata levél alapján
- **Szeptember 4., hétfő:** juliannás csendes nap volt Tahiban, Isten Táborában
- **Szeptember 9., szombat:** Sárosi Dániel orgonahangversenye
- **Szeptember 10., vasárnap:** az istentiszteleten a Krisztus Pilátus előtt című kép, Munkácsy-másolat restaurálásáról hallottunk beszámolót
- **Szeptember 16., szombat:** táborzáró hálaadó napot tartottunk Tahiban, Isten Táborában
- **Szeptember 17., vasárnap:** Somogyi Péter lelképásztor szolgált templomunkban
- **Szeptember 17., vasárnap:** délután a Kulturális Örökség Napján megnyitottuk templomunkat az érdeklődők számára
- **Szeptember 23., szombat:** zeneakadémiai hallgatók orgonahangversenye volt Gilicze András lelképásztor szolgálatával
- **Szeptember 30., szombat:** családi kirándulás
- **Október 1., vasárnap:** a zenés áhítaton a Klucsik család szolgált muzsikával és Igével
- **Október 7., szombat:** női csendes napunk volt
- **Október 7., szombat:** Kovalszki Mária és Pálúr János közös hangversenyét hallhattuk Végh Tamás lelképásztor szolgálatával
- **Október 9–13.:** hétfőtől péntekig evangélikáció zajlott: Horváth Géza nagyvarsányi lelképásztor hirdette az örömmenetet Isten szeretetéről. A gyermekek között Draskóczy Gábor és Draskóczy Hanna, a Vasárnapi Iskolai Szövetség gyermekmissziós munkatársai szolgáltak
- **Október 15., vasárnap:** ünnepi istentisztelet a Julianna iskola 80 éves jubileuma alkalmából dr. Szabó István, a Dunamelléki Református Egyházkerület püspöke szolgálatával
- **Október 16–20.ig.:** hétfőtől péntekig zajlott a Julianna iskola ünnepi hete
- **Október 20., péntek:** jótékonyági hangversennyel zárult a Julianna iskola ünnepi hete
- **Október 21., szombat:** tábori munkanap volt Tahiban
- **Október 27., péntek:** a Julianna iskola ünnepi, reformációi istentisztelete
- **Október 27–28., péntek-szombat:** presbiternek hétvégéje volt Vámosmikolán
- **Október 30–31., hétfő-kedd:** gyülekezeti miszsiós napközit tartottunk az őszi szünetben
- **Október 30–31., hétfő-kedd:** közös protestáns reformációi esték zajlottak
- **November 5.:** örök élet vasárnapja
- **November 5., vasárnap:** zenés áhítat volt Kovalszki Mária, Pálúr János zongora- és orgona-játékával, Pataki András igeszolgálatával
- **November 10–11., péntek-szombat:** presbiteri hétvége zajlott Vámosmikolán
- **November 18., szombat:** a VII. kerület keresztény egyházainak csapatai közötti focikupa
- **November 19., vasárnap:** ifjúsági istentisztelet
- **November 25., szombat:** Internetes találkozó
- **December 2., szombat:** karácsonyi alkotós gyermek délután, a versíró pályázat eredményhirdetése
- **December 3., vasárnap:** Kodály összes genfi zsolttár-feldolgozása – zenés áhítat volt kórusok és Barthos Gergely szolgálatával
- **December 17., vasárnap:** karácsonyi családi napot tartottunk
- **December 21., csütörtök:** a Julianna iskola karácsonyi istentisztelete

A szolgálatot is tanulni kell!

„Sokat cselekedtél te, Uram Istenem, a te csodáiddal és terveiddel mi érettünk; semmi sem hasonlítható hozzád; hirdetem és elbeszélném, de többek, semhogy elszámálhatnám.” (Zsoltárok 40,6) Felemelő, gyönyörűséget adó élmény, amikor az Úrnak szolgálhatunk. Abban a világban, amelyben a teljesítményt, az eredményt kérik számon folyton-folyvást, el lehet gondolkodni, vajon mitől „eredményes” a szolgálat. Valaki így fogalmazta meg: a szolgálatunk eredményességét Istennel való kapcsolatunk mélyülése mutatja.

Decemberben lesz egy esztendeje, hogy Mezey Tibor vezetésével megkezdődhetett a kórház-misszió a budapesti MÁV Kórház krónikus belosztályán. Amikor először indultunk el a testvérekkel beteget hívogatni az Igéhez, el sem tudtam képzelni azt a nyomorúságot, amivel majd találkozunk. Tudtuk mindannyian, hogy az öregség sok nehézséget hordoz. Számítottunk arra is, hogy a köznyelvben csak elfekvőnek mondott osztályon a vártnál is több szenvedést látunk majd, hiszen nemcsak a betegség és erőtlenség, hanem az elhagyatottság és szeretetlenség terhét is hordozzák azok, akik itt várakoznak. Várnak valamire. Kiben-kiben még ott a remény a gyógyulásra, a hazamenetelre, de sokan már csak azt várják, hogy valami csoda történik. Valami emberi ésszel fel nem fogható csoda... És történik. Nem úgy, ahogy mi elképzeljük, hanem úgy, ahogy azt a mi szerető Mennyei Atyánk elkészítette. Túrmezei Erzsébet gyönyörű verse nyomán – Átragyog-e rajtunk? – csak „sugárkáknak” neveztem el azokat a kis történeteket, amelyeket a mi Urunk megtapasztalni engedett, amelyekkel formált és alakított minket, szolgálókat. Íme biznyságtételként egy apró sugár, amely beragyogta szolgálatunkat.

ÉDES NÉNI

„Annakokáért ha a mi legkisebb dolog, azt sem tehetitek, mit aggodalmaskodtok a többi felől?” (Lukács 12,26)

Édes néninek neve is van, de az most mindegy. Kilencvenhat éves, ha jól emlékszik. Senkije sincs, aki vér szerint az övé volna, de kapott egy nővérkét, aki hűségesen ápolja, gondját viseli. Édes néni gyengécske, de a lelke többnyire derűs, fiatalos. Valaha apácák nevelték. Megtanulta, hogy a templomba alázatos csendben, nyitott szívvel, kész lélekkel és rendezett külsővel kell belépni. Most is erre törekszik. Amíg készülődünk, s a pongyoláját, szandálját kerestem, mesél:

– Sokat imádkozom. Mindenkiért, aki itt van a szobában. Azért is, aki nem hagy aludni egész éjjel. Meg azért is, aki nagyon nyöszörög – azt úgy sajnálom. – Elszomorodik.

– Olyan nehéz a kiszolgáltatottság, a tehetetlenség! Mindig így imádkozom: Édes Istenem, segítsd meg a tehetetleneket, és a betegeket gyógyítsd meg!

„Bzzeg jól segítettél a tehetetlen, meggyámoltottad az értelen kart!” (Jób 26,2)

Édes néni lába vagyunk az Úr Jézus által, amikor kocsiba ültetve eltoljuk őt a második emeleti tanácssterembe. A templomba. Mert templom az, minden csütörtökön négytől hatig. Szépen rendbe szedve, megfésülködve, illendően öltözködve haladunk az Úr kirendelt háza felé. Édes néni pityereg. Aggódik, hogy elkészünk és azt nem szabad. – Az nagy szégyen lenne – mondja. Nyugtatom, időben odaérünk. Az Úr elkészítette az Ő üzenetét, és várja a hozzá igyekvőket. Mégis zaklatott. Eszébe jut, hogy nincs senki rokona, hogy mennyire egyedül van... Isten elé készülődve rászakad minden nyomorúsága. És most már ke-

servesen sír. Befelé, befelé húz a bánat, bezár, elhatárol a fájdalom... Pedig éppen most kellene kinyílni! Most van itt az idő a befogadásra, most van itt a perc, hogy meghalljuk a csendes kopogtatást!

Hogy is énekelik a kisgyerekek nyaranta Isten Táborában?

„Jézus kopogtat a szívem ajtaján, a szívem ajtaján. / Csendesen várja, hogy megnyílik talán, hogy megnyílik talán. / Csendes szavával szól nekem, / Halld meg a hívó gyermekem! / Régen kereslek tégedet, ma nyisd meg a szívedet!”

Megállunk egy nyitott ablaknál. Jól eszik a hívős levegő.

– Édes néni, énekeljünk? – kérdezem gyámoltalanul, mert nem találok a vigasztaló szavakat. Hüppög, szemét törölgeti. Éneklünk egy keveset. Szép hangja van, csilingelő, mintha imádságra hívó kis csengettyű volna – a nagy harang hangjára válaszoló kis csengő...

Nem késünk el. A teremben hat-nyolc beteg vár már. Ki kerek kocsiban, ki botl, járókerettel. Szép ősz hajak, meghajolt

testek, fátyolos szemek, meg-megreszkető kezek. Békesség van és csendes várakozás. Milyen jó, Uram, így megállni előtted! Betöltöd békességeddel a lelkeket és mindent körülöttünk. Íme a csonka-bonkák, akikért lehajoltál, íme a néped, akiket annyira szeretsz, hogy utánunk jössz most is. Mégis. Mindennek ellenére.

Tibor nagytiszteletű úr kinyitja a Bibliát és megszólal az Ige: „És felkelvén megdorgálá a szelet, és monda a tengernek: Hallgass, némulj el! És elállt a szél, és lőn nagy csendesség. És monda nekik: Miért vagytok ily félénkek? Hogy van, hogy nincs hitetek?” (Márk 4,39–40)

Nagy a csend a teremben. S ahogy nyílik, bontakozik előttünk az Úr üzenete, bátorítása és megdorgáló kegyelme, felragyognak a megtört tekintetű szemek, és hálással nyílnak meg a nemrég még szorongó szívek. Valahogy az ének is szívhez szólóbb most, mint máskor. Valahogy indulni sem sietünk annyira.

Lassacsckán mégis búcsúzkodunk. Nagytiszteletű úr kedves szavai hangzanak, kézfogások, majd újra együtt megyünk Édes nénivel. Dúdolgat. Nem zavarom kedves áhítatát, csak lassan, mély békességben tolom a kocsit, és hagyom, hogy benem is zengjen a hálaadó ének.

Egyszerre megszólal:

– A tiszteletes úr nekem beszélt ma, pedig nem is hallotta, mit mondtam magának idefelé! Én olyan jól érzem magam! Én ezentúl soha, de soha nem fogok aggódni! Mintha tíz kilót hagytam volna ott a templomban! – mondja olyan kacagó derűsen, mint egy pajkos kislány. Nincs szavam, csak mosolygok. Mosolygok és folynak a könnyeim.

Szokolczainé Éva

Női csendes nap – először

Lassan tizenegy éve vagyok a fasori gyülekezet tagja. Amikor családommal ide kerültünk, a bibliaórákon pár idős asszony testvér és megfáradt idős presbiter volt. Isten újjá teremtő csodáit élhettük át, amikor szinte a semmiből jöttek fiatal asszonyok, akik megismerve Jézus Krisztust, itt maradtak a gyülekezetben. Aztán, mint kis mustármag, elindult az „anyakör” szolgálata, amely mára „kis” fává cseperedett. Később pedig az „asszonyóra” vette kezdetét. Sokat gondoltunk arra, hogy jó lenne egy női csendes napot szervezni, hiszen már elég sokan vagyunk, akik szeretünk letelepedni Jézus lábaihoz csendben, és hallgatni Őt.

Nagy öröm volt számomra, amikor meghallottam, hogy Tolnayné Márta szervezésében októberben női csendes nap lesz. De nemcsak nekem volt öröm, hanem mind a közel száz testvérem, akik eljöttek közénk. Jó volt abbahagyni egy napra a Márta-féle foglalatosságot és letelepedni, mint Mária, hallgatni a Mestert.

Mindannyian különböző élethelyzetből, különböző korosztályból jöttünk, és Jézusnak volt szava hozzánk. Beszél az egyedülálló testvérekhez, akik bár egyedül élnek a mindennapjaikat, de nem magányosok, hiszen Megváltójuk vezet, tanácsolja életüket, ahogyan bizonyosságot tett erről dr. Tolnay Edina főorvos. Aztán hallhattunk a családban élő, gyermekeket nevelő édesanya és feleség életéről, szolgálatáról és harcairól. Isten ismeri személyesen az életünket, a gyermekeinkért való aggódásainkat, imádságainkat. Ő nem terhel erőnkön felül bennünket, és mindig

megkapjuk a vezetést, ha kérjük tőle. Ahogyan Mikoliczné Virág szolgálatából kiderült, ő is ennek az Úrnak a kezébe tette le gyermekei életét, munkáját, szolgálatát. És hallottuk Szabó Lászlóné testvérünket, érett, bölcs életpasztalataival, akinek az élete, a szavai sugározták azt a szeretetet, amely az Úrból táplálkozik. Más így megöregedni, ahogyan láthattuk azt a boldog, hálás életet, amely Jézus Krisztus személyéről beszél, és nem az elmúlásról tesz bizonyosságot.

Nemcsak lelki eledelt kaptunk bőségesen. Szolgáló férjek szorgoskodtak a konyhában, ők terítették számunkra asztalt az ebédhez.

Ebéd után három csoportban beszélgethettünk a hallottakról. Jó volt megismerni egymást közelebről, hallani, hogy ki milyen problémával küszködik. Így imádságainkban tudjuk hordozni egymást, amint az Ige is biztat erre. „Egymás terhét hordozzátok, és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét” (Gal 6,2). Ezt csak abban az esetben gyakorolhatom, ha tudom, milyen har-

cokban, nehézségekben van a testvérem.

Nagyon hálás vagyok ezért a csendes napért, és hiszem, hogy Isten továbbviszi bennünk azokat az Igéket, gondolatokat, amelyeket ezen a napon adott elénk. Nőként, feleségként, anyaként és nagymamaként ugyanarra az Úrra és vezetésére van szükségünk, hogy el ne tévedjünk ebben a sötét világban. A Példabeszédek könyve 31. része jutott eszembe a csendes nap kapcsán, amely a „derék asszonyról” beszél. Különösen egy verse lett hangsúlyos: „Csalárd a kedvesség, és hiáavaló a szépség; amely asszony féli az Urat, az szerez dicséretet magának.” (Péld 31,30)

Albert Piroksa

A 80 éves Julianna ünnepén

SZERETETBŐL SZÜLETETT

Antoine de Saint-Exupéry francia író megrendítően szép regényében, A kis hercegben arról olvashatunk, hogy amikor jössz, elkezdek örülni, díszbe öltöztetem a szívemet, és fölfedezem, milyen drága kincs a boldogság. Ilyen, díszbe öltözött iskola várta fennállása 80. évfordulója ünnepsorozatára meghívottait október 15-e és 20-a között a Fasorba. Ezen a héten megmozdult a Julianna Református Általános Iskola aprajagya, és egyéni alkotásokkal, közös munkával készültek lelkesen. Minden pedagógus minden jubileumi rendezvényen házigazda (háziasszony) tisztében, szerepében sürgölődött – örömmel. Az iskola kapujában álló vitrin és az aulában elhelyezett nagyméretű falújság pedig ezúttal a régmúlt, a közelmúlt és a jelen képeit, emlékeit, változásait – meg a lelkekben felsejlő ajándékait, áldásait mutatta be érzékletes formában. Minden nap történt valami különös, szép, izgalmas, maradandó élményt nyújtó esemény.

• Vasárnap délelőtt ünnepkezdő családi istentiszteleten vettünk részt templomunkban dr. Szabó István püspök, valamint juliannás tanárok és diákok szolgálatával. Szabó Imre unokája a Márk 14,32-42 alapján hirdette az Igét. A Lélek által vezetettve arról beszélt, hogy Jézus a Gecsemáné kertben sem önmagáért, hanem értünk imádkozott, értünk hordozta a szenvedést, s Ő akkor is küzd értünk, amikor mi alszunk, amikor minden emberi-isteni kapcsolatból önmagunkat kiszakítva élünk. „Vigyázatok és imádkozatok, hogy kísértésbe ne jussatok; a lélek ugyan kész, de a test erőtelen” – tolmácsolta a felolvasott történet igei üzenetét. Az iskoláról szólva elmondta, hogy szeretetből lett a Juli-

anna, szeretetből tartott meg – és szeretetlenségből veszett el. Az akkori politikai elitnek ugyanis nem ilyen iskola kellett, hanem olyan, ahol alszik a lélek. Isten visszaadta ezt az iskolát a gyülekezetnek, az anyaszentegyháznak. A halálból adta vissza – azért, hogy fölragyogjon a Krisztus. Lám, minden szeretetből van!

• Az iskola „életútjáról” Devich Márton iskolaügyi gondnok szólt a gyülekezet előtt. Kitért a Julianna hosszú, mély álmára, amikor is Isten tenyerén nyugodott az intézmény. Onnan kelt életre, és növekedett is – az Ő nagy kegyelme által. A gyülekezet részt vett a Julianna iskola emléktáblájának megkoszorúzásán a templomkertben.

• A hétfő reggeli áhítatot Molnár Miklós lelképásztor – egykori juliannás diák – tartotta templomunkban. Sok szép és izgalmas régi élményt elevenített fel érdeklődő hallgatósága előtt.

• A hétfői áhítatot követően a tornateremben gyűlt egybe megint az egész iskola – a „jubileumi kreatív pályázat” kiállításának megnyitóján. Gyönyörű rajzok, ötletes fényképek, fantáziadús írások születtek, amelyek az iskola múltját, jelenét és jövőjét jelenítették meg; sokan köpenyt, mások iskolai címet terveztek. A díjazott pályaművekből nyílt kiállítás tablóját az aulában és az első emeleten tekinthettük meg.

• Kedden a szülők, szerdán pedig óvodás gyermekcsoportok vehettek részt nyílt napi óralátogatásokon a kijelölt osztályokban.

• Kedden, szerdán és csütörtökön készültek a pogácsakülönlegességek – a pénteki szeretetvendégségre – a tanárok és diákok közös „sütögetése” nyomán.

Díjátadás a kreatív pályázat eredményhirdetésén

Koszorúzás a templomkertben
dr. Szabó István püspök vezetésével

• Csütörtökön a negyedik órában egy-egy juliannás öregdiákkal találkozhattak a gyerekek. Jó hangulatú, meghitt beszélgetések bontakoztak ki mind a tíz osztályban.

• Pénteken, az ünnepsorozat zárónapján holland vendég, dr. Anne-Marie Kool misszionárius tartott reggeli áhítatot. Délután juliannás szülők, tanárok és diákok közreműködésével jótékonyági hangverseny volt

templomunkban az iskola javára. Végh Tamás lelkipásztor tartott áhítatot. A gyülekezetet Hollandia magyarországi nagykövete is köszöntötte. Utána az iskola falán lévő emléktábla megkoszorúzására került sor.

• Az ünnepzáró szeretetvendégségnek a tornaterem adott helyet. Nagy esemény volt az óriástorta megszegése – és ki-ki vásárolhatott a jubileumi pólókból, tarisznyákból,

illetve a „80 éves a Julianna” című, a jubileumra készült emlékkönyvekből.

• A JULISKOLA kilenc évfolyamának számaint olvashatták az érdeklődők az aulában felállított tablók egyikén. Az iskolaújságból szépen körvonalazódik a gyermeki lélek tisztasága, nyíltsága és szeretete. Az a nemes érzés, amellyel szereti szüleit, testvéreit, családját, iskoláját, templomát, hazáját.

• Az egykori, valamint a jelenlegi juliannások és családtagjaik nagy találkozója emlékezetes beszélgetések, élmények sokaságával gazdagította, színesítette a jubileumot. Sokan erősödtek egymás hite által – és reménységüket is megfogalmazták, hogy az elkövetkező nagy évfordulókon újra és újra „díszbe öltöztethetik majd szívüket”.

Dévai-Józsa Gábor

Készül a pogácsa

Énekel
a tanári kórus

Megvágják a címeres tortát

Ismerjük meg egymást

Szarka Krisztina igazgató

Rovatunkban a lelkészek, gondnokok, tisztségviselők, szolgálattevők bemutatkozására adunk lehetőséget. Ezúttal Szarka Krisztina, a Julianna Református Általános Iskola megbízott igazgatója vall arról, hogyan formálta életét a Jézus Krisztussal való találkozás. Honnan indult, s mely területeken tudja hasznosítani kegyelmi ajándékait az Úr szolgálatában? Mít helyezett a szívére Isten karácsonyi üzenetként a gyülekezet számára?

*

Vegyes házasságú szülők gyermekeként nőtem fel – s ez sok mindenben meghatározta pályámat, utamat. Apukám után mi gyerekek mind a négyen evangélikusok lettünk, s együtt jártunk vele istentiszteletre a budavári evangélikus gyülekezetbe, amely hosszú éveken át mindenben biztos háttérrel jelentett számunkra. Itt konfirmáltunk, s a keresztelők, házasságkötések, temetések is mind idekötnek bennünket. Viszont bántotta a lelkemet, hogy anyukám mindig egyedül megy a délutáni katolikus misére. Így hát vele tartottam – s bizony, kétféle dolgot hallottam a két templomban...

Egy Urat szolgálunk – mondogatta tömör bölcsességgel anyukám –, a célunk ugyanaz. Látása mind a mai napig a sajátom is. Ezért tudom elfogadni a felekezeti különbségeket környezetemben – hiszen ahol a cél ugyanaz, ott nagyon sokféle úton-módon tudunk közelíteni hozzá. A mi szeretett iskolánkban vállalt szolgálatok egyik szépsége éppen ez! Sokan sok helyről hozunk ide valami jót, s az mind áldássá válhat az Úr kezében. Így alakul, formálódik – mássá, mint a

többi – a Julianna Református Általános Iskola. Ebben a „másságban” sok olyan élmény, élethelyzet, öröm születik, amely az élő Jézus Krisztushoz viszi közelebb mind a felnőtt-, mind a gyermekszíveket. Egy ilyen örömmel voltam részese ma is, amikor negyedikes gyerekek Mátyás király és az igazmondó juhász történetét játszották el osztályomban. Az egyik kisfiú volt a bárány, fehér gyapjúkendőben, csergesapkában. Aranyszőrű bárányként ült ott, de ő – ahogy kinézett a jelmezből – más arc volt: az a jézusi bárány... Mindenki észrevette. Ilyenekből építkezünk, ezt az ajándékot visszük tovább.

Az Isten közelében élő embert olykor megérinti egy-egy Ige a Bibliából, s az jobban meg is marad emlékezetében. Nekem most két, számomra egymást kiegészítő Ige él így a szívemben – nem véletlenül. Az egyik: „Hagyjad az Úrra a te útadat, ... majd Ő teljesíti” (Zsoltárok 37,5); a másik: „Mindennek rendelt ideje van...” (Prédikátor 3,1). Vezérgéimnek is mondhatnám ezeket, hiszen engem is próbára tett az élet. Először egy időre elfordított Jézustól, majd visszavezetett hozzá. Most már tudom, hogy a helyemen vagyok. Munkám, hivatásom bizonyosság erre.

A tanítóképző főiskola elvégzése után Budakeszin kezdtem dolgozni. Osztályfőnök lettem egy általános iskolában. Jól éreztem magam ott – egykori tanítványaim a mai napig kapcsolatban maradtak velem –, de kislányom megszületése után gyesre mentem. Városligeti sétáink során nézegettem ezt a szép templomot. Egyszer elvittem egy szórólapot – talán a Fasori Harangszó egy stencilezett példányát –, amelyben egy picike cikket olvashattam arról, hogy újraindult a Julianna egy osztállyal. Kíváncsiságból felkerestem Adorján József esperes urat, aki készségesen elbeszélgetett velem, majd meg is kérdezte, hogy eljőnnék-e ide dolgozni.

Őszintén megmondtam neki, hogy evangélikus vagyok – bizonyára nem rám várnak...

Ámde ő kedvesen megnyugtató, hogy a felekezeti hovatartozás nem lenne akadály, ha a következő tanévben induló két osztály egyikét elvállalnám. A tél folyamán viszont mindkét tanítónő megbetegedett, és Boros Gyula nagytiszteletű úr megkeresett evvel a problémával. Úgy segitettem, hogy édesapám vigyázott a kislányomra, én pedig beugrottam helyettesíteni. Így tehát szinte az indulástól kezdve beleláltam az iskola életébe. Hamar megszerettem a Juliannát – jóllehet támadtak nehézségeim, és konfliktusba is keveredtem korábbi „feljebbvalóinkkal”. Valahányszor azt tapasztalom ugyanis, hogy az iskolában nem a gyerekekről való sokoldalú törődés és gondoskodás az elsődleges szempont, akkor hangot adok a véleményemnek.

Igen, szeretem ezt az iskolát. Itt az Ige világosságában járhatunk. A Biblia az alap; nem kell tévelyegnünk a világban. Azért is szeretem a Juliannát, mert igazán kiváló tanítással dolgozhatom. Fontosnak tartom a jó együttműködést, hogy ne egymás mel-

lett szorgoskodjunk, mint az utóbbi években, hanem egyfelé húzva, és – a célok ismeretében – egyetértésben. Mivel kis iskola vagyunk, vigyáznunk kell, mert az új oktatási, gazdasági törvények számunkra igen hátrányosak. Összefogásra van szükségünk a fenntartónkkal is. Megéltem azokat az éveket, amikor nem volt felhőtlen a viszonyunk. Ma már egészen más a helyzet. Minden téren számíthatunk a fasori református gyülekezet segítségére, anyagi-erkölcsi támogatására, hitéleti gondoskodó imádságos szeretetére. Pozitív tapasztalataimról adhatok számot a szülőket illetően. Legutóbb a jubileumra készüléskor mentében vált nyilvánvalóvá, hogy ha megszólítjuk őket, ha kérünk tőlük, készségesen segítenek mindenben. Tanújelét adják annak, hogy sajátjuknak érzik az iskolát.

Kedves énekem a 479. dicséret: „Hinni taníts, Uram”. Egy régi osztályom a búcsúzás előtti napon ezt énekelte nekem. Számomra ebben minden benne van: hinni, kérni s – ami nekem nagyon fontos – a gyermeki lélek...

Karácsonyi üzenetként Reményik Sándor Csendes csodák című versének egy részletét szeretném kicsiknek és nagyoknak a szívére helyezni: „Ne várj nagy dolgot életedbe, / Kis hópelyhek az örömek, / Szítáló, halk szírom-csodák. / Rajtuk át Isten szól: jövök.”

Lám, a költő e néhány sorba beleszerkesztette mindazt, ami munkál bennem – anélkül, hogy saját szavaimmal ki tudnám mondani. Az üzenet második része tehát így szól: olvassatok sok szép verset, mert általuk is épül a lélek!

Ha most mindezekről egy levelet írnék, sok helyre elküldeném változtatás nélkül – és köszönetnyilvánító szándékkal. Dicsőséget egyedül Istennek adok a próbákért, a meghallgatásért, a társakért – ezért a kis gyülekezetért: a Juliannáért.

Lejegyezte: Dévai

Miért?!

sunkban éljük át ezeket gyakran. Mégis a gyászünnepe felébresztette bennem a kérdést: vajon tud-e a Szentírás ilyen helyzetről?

Ezen töprengve egyszerre a 137. zsoltár sorai csendültek meg bennem. „Amikor Babilon folyói mellett laktunk, sírtunk, ha a Sionra gondoltunk.” Hogy ez nem önkényes választás volt, abban döbbenetesen erősített meg egy amerikai kommentár. A gyászénekekhez fűzött magyarázatban ezt olvastam: „talán egy olyan európai ország polgárai érthetik igazán ezt a zsoltárt, akik átélték hazájuk megszállását és elpusztítását.”

Nem csak nekem jutott hát eszembe 2006-ban az ünnepről a zsoltár, már a 80-as évek elején egy amerikai teológus ezt a

„Amikor Babilon folyói mellett laktunk, sírtunk, ha a Sionra gondoltunk. / Az ott levő fűzfákra akasztottuk hárfáinkat. / Mert akik elhurcoltak minket, énekeszöt követeltek tőlünk, és akik sanyargattak, örömeiket: Énekeljete nekünk a Sion-énekekből! / Hogyan énekelhetnének éneket az ÚRról idegen földön? / Ha megfeledekzem rólad, Jeruzsálem, bénuljon meg a jobb kezem! / Nyelvem ragadjon az ínyemhez, ha nem emlékezem rád, ha nem Jeruzsálemet tartom legfőbb örömömnek! / Emlékezz, URam, az edómiakra, akik ezt mondták Jeruzsálem napján: Romboljátok le, romboljátok le, egészen az alapjáig! / Babilon pusztulásra méltó népe! Boldog lesz, aki megfizet neked azért, amit velünk elkövetél. / Boldog lesz, aki megragadja, és a sziklához csapja csecsemőidet!”

(137. zsoltár)

Népünk az elpusztított remények népe. Az 1664-ben megkötött vasvári béke cinizmusa, az 1849-ben felállított aradi bitófák árnyéka, 1956-ban a szovjet tankok dübörgése – mind-mind azt a fájdalmat előlegezték, amelyet az eltiport szabadság és a tehetetlenség érzése keltett. Ezek a pusztuló remények szülték azt a gazdag irodalmi, képzőművészeti és zenei örökséget, melynek egyik tündöklő értéke a ma este elhangzó Liszt-darab.

Tompíthatatlan fájdalom, egymásnak feszülő érzelmek, az elfojtott, sokszor jogos harag viharai, a tehetetlenség: ma, népünk szabadságában, inkább egyéni sor-

bibliai szakaszt alig burkoltan a magyar forradalommal kapcsolta össze.

Miről is beszél ez a zsoltár? Az alaphelyzet ismerős: elnyomás, fogság, és még azt is elvárják, hogy daloljunk az örvendező dicséreteket, hogy mi legyünk a legvidámabb barakk. Mindent, ami szent nekünk, a porba tipornak, még az Istenünket magasztaló énekeket is táncdalnak tekintik.

A helyzet ismerős, a zsoltárban feszülő sebzettség is – de vajon a zsoltár is ismerős, ez az imádság is a miénk?

A zsoltáros a tehetetlenség állapotából kiált: ha nem fogadjuk el a sorsot, amelyet a hódítók ránk szabtak, elpusztulunk. El kell fogadni, amint Jeremiás mondta, le kell telepedni az idegen földön, házakat építeni, gyümölcsfákat ültetni, gyermekeket nemzeni, és várni, fájó szívvel várni azt az időt, amikor Isten elfordítja rólunk büntetését... Bízni az ígéletben, hogy Isten megkönyörül az őt félőkön.

De még ebben a tehetetlenségben is megvannak az engedelmesség határai. A hazánkat elvehetik, a szabadságunktól megfoszthatnak, a csecsemőinket a szemünk láttára sziklafalhoz csapdoshatják, de az Istenüktől nem választhatnak el! Amikor azt kéri tőlünk, ami az Istené, az őt magasztaló énekeket, az őt illető tiszteletet, akkor nemet kell mondanunk! Istennek kell inkább engedelmeskednünk, mint embereknek!

Inkább száradjon el a kezem, mint-hogy emberek mulattatására emeljem le a fűzfáról az Isten dicséretére készített hangszert! Inkább tapadjon ínyemhez a nyelvem, minthogy számon Istent magasztaló ének jöjjön ki – az őt gyalázók szórakoztatására! Inkább a halál, minthogy Istenemet gyalázzam!

Szent harag ez! Van bűnből fakadó harag, sajnos ezt nagyon jól ismerjük: amikor a düh Isten ügyét rombolja. A szent harag éppenhogy a bűnnel kötött kompromisszumot utasítja határozottan el!

Milyen kár, hogy hívő emberként is sokszor csak a bűnös indulatból fakadó haragot ismerjük! Amikor engem bántottak! De hallgatunk, amikor Istenünket gyalázzák!

De a tehetetlenség nem tétlenség. A tehetetlenség Isten népében imádságot szül: „Emlékezz, URam!” És elhangzik a kérés, amely 21. századi ember fülének rettenetesen hangzik, pedig mindössze két fontos dolgot kér. Egyrészt az Isten szerinti rend helyreállítását. Az Istennel szemben fennhéjázóan gőgös bűnös megbüntetését, és Isten népének az örökségébe való visszahelyezését. Másrészt azt, hogy mindezt Isten vigye végbe! Ő az igaz Bíró, legyen övé az ítélet!

Isten tegyen rendet! A hitszegő edómiak bűnét, akik szövetségéből egy pillanat alatt elszánt ellenséggé váltak, a babiloniak bűnét, akikre Isten népe büntetését bízta, de nem szent neve gyalázatát, mindezt Ő ítélje meg, a bűnt Ő látja igazán!

„Boldog lesz, aki megragadja, és a sziklához csapja csecsemőidet!” Nem túlzás ez! Szörnyűen hat a kérés! Pedig csak azt sírja el, amit a babiloni hadsereg Jeruzsálem ellen is elkövetett! Ki értené félre a magyar költőt, ha ezt írta: „Ó, Moszkva, ha egyszer megismernéd, milyen az, mikor tankok dübörögnek utcáidon!”

Boldog lesz, de nem azért, mert vérszomját kielégíthette! Azért lehet boldog az ítélet végrehajtója, mert Isten eszközévé válhatott!

Szörnyű kérés, de a bűn rombolásából

mindig csak szörnyű, véres úton állhat helyre a valódi rend! Ezért áll a borzalmakkal teli emberi történelem középpontjában Jézus Krisztus keresztyje! Isten a valaha kitalált legszönyörűbb kivégzési módot találta alkalmasnak arra, hogy azt a rettenetes rendetlenséget, amit életünk bűne okozott, helyreállítsa. A kereszthalált, amely nem egyszerűen végzett az elítélttel – előtte néha napokon át tartó, emberfeletti szenvedéseket élt át a megfeszített. A kereszthalált, amely nemcsak eltávolította, kiiktatta azt, akin végrehajtották – megbélyegezte, örök időkre gyalázatba vonta a nevét!

Milyen jól teszi a zsoltáros, hogy Istenre bízta: mi nem fizethettük meg az adósságunkat, nem szenvedhettük el a büntetést! Egyedül Isten adhatott jó megoldást – Jézus Krisztusban!

A helyzet ismerős! De a zsoltár ismerős?

A babiloni fogság szenvedései megszülték ezt a döbbenetes imádságot; a vasvári béke, a gyászévtized fájalmából sarjadtak ki Ráday Pál Lelki hódulásai; a szabadságharc bukása nyomán írta Arany János legtisztább, mélyen bibliai ihletésű költeményeit... Múlt századi tragédiáink fájalmas tehetetlensége miatt nem talált mind ez ideig olyan költőre, aki versekbe sírja, hogy legyen végre rend, de Isten tegyen rendet!?! Miért van az, hogy ma még a szabadságban is elfordulunk Istentől, feladjuk imádatát a tömegkultúra sekélyes ajándékaiért!?! Miért képzeli sokszor a hívő nép is hatékonyabbnak az indulatok szabadon engedését az imádságnál!?! Miért nem tesszük magunkat és nemzetünket is újra és újra Isten kezébe!?! Miért!?!

Pataki András Dávid
(Elhangzott a 2006. november 5-i zenés áhítaton.)

Tanítsátok a gyermekeket....

Mint minden nap, azon a reggelen is trolibuszsal mentem a munkahelyemre. A szokásos tülekedés, a minden nap hasonló időben utazók ismerős arca között egy kedves hangra lettem figyelmes.

– Anya, ugye megveszed nekem azt a kis autót?

– De kifiziam, 2260 forint az a kis autó.

– De anya, ugye megveszed?

– De kifiziam 2 260 Ft az nagyon sok pénz.

– De milyen sok pénz az, anya, elmondod?

– Majd megmutatjuk apádnak a kisautót, és ha azt mondja, hogy megéri megvenni, akkor megkapod.

A kisfiú ötéves lehetett, édesanyjával egymás mellett ültek, kedvesen belekarolt anyukájába, odabújt hozzá, miközben anyukája egy színes újságot lapozgatott.

A sok pénz fogalma nem derült ki a kisfiú számára, mivel anyukája érdeklődve ismét az újság tanulmányozásába merült.

Majd ismét egy újabb kérdés hangzott az előbbi kedves hangon:

– Anya, mi az a piros ott?

Az anyuka felemelte fejét a lapok közül, abba az irányba tekintett, ahova kisfia mutatott.

– Az a vészleállító gomb.

– Mi az a vészleállító gomb, anya?

– Ha baj van, azzal meg lehet állítani a trolit – hangzott a rövid válasz, majd ismét az újságot kezdte lapozgatni az anyuka.

A troli kanyarodni kezdett, mire a kisfiú izgatottan elkezdte rángatni anyukája kezét:

– Anya, anya, figyelj, most jön, nézd ott van, nyitva van – mutatott egy katolikus templom kapujára.

„Neveljétek gyermekeiteket az Úr tanítása szerint”

(Efézus 6,4)

Anyukája ismét felemelte a fejét, ránézett a kapura, majd figyelmét visszafordította a lapok közé.

– Anya, ott van, ott lakik bent?

– Igen, – válaszolt az anyuka.

– És Ő már meghalt, ugye anya?

– Igen.

– És miért halt meg?

– .... (nagy csend, semmi válasz)

– Halálra sebeztek az emberek, ugye?

– Igen.

– De miért, anya?

– Mert gonosz emberek voltak.

Most a kisfiú hallgatott, nem volt több kérdés egy egész megállón keresztül. Meglepő módon most az édesanyja kérdezett rá, min gondolkodik.

– Háááát, csak nagyon sajnálom Őt.

Megdöbbsentem, meghallván azt az igazi őszinte, gyermeki hangsúlyt.

Utaztunk tovább, majd elhangzott a következő kérdés:

– Anya, mi az a sárga?

– Az egy reklámtábla.

– És mi van ráírva?

– Kulcsmásolás.

– Mi az a kulcsmásolás?

Az anyuka láthatóan kezdett türelmetlen lenni, de ha akart, sem tudott volna válszolni, mert a kisfiú hirtelen felkiáltott:

– Anya, anya, ott egy játékbolt!

Az anyuka fejét fel sem emelve, ingerülten válaszolt:

– Itt nincs játékbolt.

– De anya, az biztos játékbolt volt!

– Ezen a környéken nincs játékbolt, ha lenne, tudnék róla, de tudod, hogy anya nagyon szereti ezt az újságot...

A következő megállónál le kellett szállnom. Egész nap fülemben csengett a kisfiú hangja, érdeklődő kérdései. Mennyi mindent tanulhatott volna az alatt a négy trolimegálló alatt. Vajon kitől hallott Jézusról? Honnan tudta, mi történt vele? Vajon lesz-e, aki egyszer, még időben elmondja neki, hogy igazából hol lakik az Úr Jézus, és miért kellett meghalnia?

„Neveljétek gyermekeiteket az Úr tanítása szerint” (Efézus 6,4)

Halász Ági

„Mag voltam a kezekben Uram, újra élek minden jó cselekedetben”

Kiss Ferenc emlékezete

A mi Urunk Jézus Krisztus arra tanít bennünket a Hegyi Beszéd vége felé, hogy „nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akarátát” (Máté 7,21).

Az Urának engedelmeskedő gyülekezet tehát cselekedettel is kifejezi hitét: nemcsak hirdeti az evangéliumot, hanem jó cselekedetekkel is kinyilvánítja azt. A jézusi szeretet a másik ember, a szükségben lévő ember felé fordul, felelősséget érez a másik ember iránt, és kész segítőt szerettel részt vállalni terhei hordozásában. Az ilyen tevékenységet, szolgálatot nevezzük az egyházban diakóniai munkának. Az utolsó ítéletről szóló példázatban Jézus részletesen felsorolja a diakónia (szeretetmunka) cselekedeteit: „éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem; mezítelen voltam, és felruháztatok; beteg voltam, és meglátogattatok; fogoly voltam, és eljöttetek hozzám” (Máté 25,40).

Az Ige hirdetése és meghallása nyomán sokakban ébredt szociális felelősség az első világháború sebeit viselő Magyarországon is. A súlyos társadalmi bajok, az „ezernyi fajta népbetegség, gyakori csecsemőhalál” – ahogy József Attila megfogalmazta – nagy

szükséget támasztott jóakarátú munkára, segítség-re, támogatásra. Sok gyülekezet meg is mozdult erre. Ámde nem igazán tudták a megfelelő segítséget nyújtani; gyakran egymás munkáját keresztettk a buzgó, de szervezetlen szociális kezdeményezések, megnyilvánulások. Mindinkább igény mutatkozott arra, hogy a különböző irányból elindított szeretetmunkát

összehangoltan végezzék. Igazi szervezőkre volt szükség.

Egy ilyen istenáldotta férfiú volt Kiss Ferenc lelkipásztor is, akit „a nyolcadik diakónusként” tiszteltek sokan e hazában. A tisztességből induló eszes ifjú szorgalmas tanuló volt, táltumait Isten szolgálatában kamatoztatta hosszú élete minden idejében. Ő alakította meg 1931 tavaszán az Országos Református Szeretetszövetséget, s kiteljesedő szolgálata nyomán tíz év alatt ötven szeretetintézmény született Magyarországon. Valamennyi úgy támadt a semmiből, mint a csoda. A második világháború alatt méltán nevezték őket „a szeretet erődjei”-nek.

Kiss Ferenc (1862–1948) Kenderesen született, és Földesen, Püspökladányban, majd Debrecenben lett lelkipásztor. Itt előbb esperessé, majd teológiai tanárrá választották. Esperesi székfoglalójában ekképpen vallott

az evangéliumból megértett szociális felelősségéről: „Jöttem kiáltani a Krisztussal, bele a forrongó társadalomba! Az éhezőknek kenyeret, az elnyomottak szabadságot, a tudatlannak világosságot, a bűnösnek váltáságot! ... Segítő, jótékony egyletek kellene, menhelyek, árvaházak. Kálvineum a lerokadottnak, a tehetetlennek, az árvának.” Beszédét így fejezte be: „Nem folytatom tovább. Cselekedni akarok!”

Először a lelkészárvákról igyekezett gondoskodni. Hajdúböszörményben és Nyíregyházán megalapította a lelkészárvák otthonát (1924), amit Kálvin Jánosról Kálvineumnak nevezett el. Miközben Isten egyre több és nehezebb feladatot bízott rá, ő levelezéssel, igehirdetésekkel egyengette útját szívügyének, az intézményes diakóniai munkának. Bár nagyon nehéz esztendőket követték egymást akkoriban – egész Európában nagy volt a nyomorúság –, Kiss Ferenc lankadatlan hittel buzdította a keresztyén gyülekezeteket segítségadásra. „Be kell építeni az országot reformátusok számára árvaházakkal, gyógyintézetekkel, testi-szellemi fogyatkozásban lévők otthonaival, munkanélküliek, iszákosok ... munkahelyeivel!” – sorolta a tennivalókat szóban és írásban.

Az Országos Református Szeretetszövetség megalakulásáért végzett gigantikus munka eredményei nyomán rádiószózatot intézett az ország népéhez: „Ki tudná megmondani, hogy hány élet züllik el, hány tehetőség roppan össze, mennyi méltatlan könny omol, mennyi nyomor, bukás kiált az égre ez alatt a kaini jelszó alatt: avagy őrizője vagyok-e az én atyámfiaimnak? Ezt a felfogást akarja megváltoztatni a Szeretetszövetség! ... Mélyen meg vagyok győződve arról, hogy küldetésben járok ... hogy hirdessem egy felsőbb világ üzenetét.” Szava nem maradt hatástalan. A szívek megteltek forrósággal,

gyűjtők százai járták az országot. Jobb módú családok, gyermekek nélkül maradt házaspárok, özvegyasszonyok ajánlották fel házukat, kis gazdaságukat, vagy földjük egy részét árvaházak létesítésére. Volt, aki megtakarított pénzével segített. A Szeretetszövetség munkája a gyülekezetekből indult, és a gyülekezetekre épült. Egymás után jöttek létre a különböző szeretetotthonok. Először egy Borsod megyei faluban, Hejőpáiban nyílt árvaház. Ezt az otthont követte a többi - Kiss Ferenc nagy öröme, aki hetvenegy éves korában tanári állásáról lemondva nyugalomban vonult azért, hogy még többet dolgozhasson a Szeretetszövetségben. Gondja kiterjedt huszonhárom árvaházra, tizenkilenc aggmenházra, három napköziotthonra, két nyári üdülőtáborra, két fogyatékosgondozó intézetre, egy nyomorékokat foglalkoztató telepre. Fáradozása nem volt hiábavaló.

Isten előtt egy szépen zsongó költeményben összegezte munkásságát:

*Hárfa voltam a kezekben Uram,
dicsőségedet zengették húrjaim;
kenyér voltam a kezekben Uram,
kicsinyeid között oszlottam szét,
mag voltam a kezekben Uram,
újra élek minden jó cselekedetben.*

„Isten iránti mély hálával állapítom meg – írta Kiss Ferenc –, hogy igazi sikereimet családásaimnak köszönhetem. Alázatra ezek tanítottak...” Ebben az alázatban fogalmazta meg egyik fontos felismerését 1946-ban a Testamentum című munkájában: „A szeretet-tevékenység többé nem egyesületi feladat, hanem az evangélium hirdetése mellett azzal egyenlő fontosságú gyülekezeti hivatás. Hiszem, hogy az egyházba betagozandó szeretetmunka örök, mint maga az egyház.”

Összegezte: DJG

Jézus mondja: „Énértem”

Akik hallották a Klucsik család októberi családi hangversenyét a Fasorban, bizonyára tele vannak kérdésekkel. Szeretnék tudni, mennyi munkán, milyen érzéseken, örömeinken, lemondásokon, harcokon és győzelmeken át vezetett idáig ennek a tizenegy embernek az útja, akik saját családi missziójukban vasárnapról vasárnapra az országot járva és családi koncerteket, zenés áhítatokat tartva sokak tekintetét irányítják Istenre. Sokan, keresztyének és nem keresztyének, családostól és egyedülállóként szeretnék közelebbről megismerni ennek a családnak az életét, kifürkészni titkait.

Aki abban a kiváltságos helyzetben van, hogy személyesen ismerheti őket, tudhatja, hogy nincs titok. A Klucsik család élete olyan, mint bármely más Isten-féltő család élete, a család tagjai – és már nemcsak a szülők, hanem a gyermekek is, egyenként és együttesen is – az életüket megpróbálják úgy élni, hogy Isten dicsősége mutakozzon meg tetteikben. Az édesapa családfenntartó munkája mellett a családi otthon tervezésén, építésén is fáradozik. Az édesanya, aki zene-tanári munkája után a tizenegy fős háztartás minden gondját hordozza, szeretete, jó szava mindenkinek jól esik. A gyermekek, akik tanulmányaik, saját művészi pályájuk építése mellett a családi ház és Isten országa építésén is fáradoznak. Életük célját, értelmét nem a saját jobblétük, örömük, egyéni boldogulásuk hajszolásában keresik. A család tagjai együtt és egyenként is merték komolyan venni Jézus szavait: „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem. Mert aki meg akarja tartani az életét, elveszti, aki pedig elveszti az életét énértem, megtalálja azt. Mert mit használ az

embernek, ha az egész világot megnyeri is, lelkében pedig kárt vall?”

Mi, fasori keresztyének, akik Jézus követőinek valljuk magunkat, mennyire vesszük komolyan ezeket a mondatokat? Tudjuk-e, mi az a keresztyét? Amikor Jézus ezt mondta: „vegye fel a keresztyét”, akkor a keresztyét még nem nyakban hordott apró aranyékszer volt, hanem gyilkoló eszköz, a legkegyetlenebb kivégzések szerszáma. Még nem lengte körül az a vallásos tisztelet, ami Jézus halála után. Senki sem tudta, hogy Jézus itt a saját halálára is utal. Ezért is hallgatták szavait értetlenkedve kortársai. „Hogy én menjek önként a vesztőhelyre? Én adjam magamat önként halálra? Miért tenném?”

Bár szép lenne, de nagyon kevés, ha az édesapa, az édesanya csak a gyermekeikért mondana le saját jólétéről, kényelméről, élvezeteiről. Kevés lenne, bár nem lebecsülendő, ha a gyermekek pusztán kötelességtudatból, szüleik iránti tiszteletből állnának be a család munkájába, szolgálataiba, saját ambícióikat, vágyaikat félretéve. Kevés lenne, ha mindezt azzal a szándékkal tennék, hogy embereknek szogáljanak, emberek életét szebbé tegyék ezzel. Nagyon kevés lenne, ha mindezt pusztán önfeláldozásból, a saját dicsőségükre, a saját megelégedésükre tennék. Kevés, mert minden józanul gondolkodó ember beláthatja, hogy ezek a célok nem vezethetnek sehova. Van azonban Jézus mondatában egy kis szó, amiről szeretünk megfedkezni: „énértem”. Jézusért.

Nem titok, hogy ők a családi koncertjeiken és személyes életükben is örömeikről, szeretteiről, boldogságról tudnak bizonyosságot tenni, hogy szájuk nem panasszal, hanem nevetéssel van tele, hogy nem csüggednek, nem

fáradnak el, Istentől kapott erővel élnek életüket a nehézségeken át is örömben és elégedetten. Az pedig, hogy mindez nem kegyes máz, nem színjáték, azt láthattuk és hallhattuk.

A titok pedig nem titok, hanem minden, valóban hívő ember számára valóság, és „igazság, békesség és Szentlélekben való öröm”, ebben ez az egy szó a titok: „énértem”. Mert Jézus parancsához ígéretet is adott: „...aki pedig elveszti az életét énértem, megtalálja.”. Aki az akarátát, vágyait, érzelmeit, fájdalmait Jézusnak adja, aki átadja az uralmat, az élete feletti rendelkezés jogát Jézusnak, az nem kevesebbet nyer meg, mint az életet magát. Aki nem emberi igyekezetből, hanem Isten parancsának engedelmeskedve választja a nehezebb utat, aki nem a család, a haza, az emberiség, vagy akár Isten országa oltárán áldozza fel az életét, hanem magának Istennek adja azt, az valódi életet, valódi örömet, valódi gazdagságot nyer – már itt a földön. Mert nincs az a kincs, ami pótolhatná az Istentől kapott szeretetet, biztonságot, elfogadást. Ezek a dolgok azok, amik egy Istenben bízó, az Ő kegyelméből napról napra élő hívő embert, vagy családot, vagy közösséget jellemeznek.

Akik a fentiek szerint élnek, azok, akik Jézussal együtt megnyertek mindent, akik „megnyerték a világot”. Akik a „mennyben gyűjtenek maguknak kincseket”, akik Krisztusra, az alapra „aranyat, ezüstöt, drágakövet”, nem pedig „fát, szénát és szalmát” építenek. Az ő munkájuk nem ég meg a tűzben.

Isten válasza pedig: „Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” Ha nem merjük magunkat egészen az Ő uralmának alárendelni, ha van még, amit visszatartunk Tőle, ha vannak még terveink, amiket meg akarunk valósítani, soha nem fogjuk megismerni az Ő igazi hatalmát, kegyelmének igazi erejét.

A Klucsik család tagjai nem kegyeskedő szentek, aszkéták vagy különleges, kiválasztott szuperkeresztyének irigylésre méltó kis csapata. Az az Istentől származó erőforrás, amely az ő életükben működik, mindannyiunknak rendelkezésére áll. Az októberi koncert, és a közöttünk élő Klucsikgyermekek életének példája által is erre tanít minket Isten: merjük mi is, ma is, újra rábízni magunkat az Ő szeretetére, merjük kérni, megismerni és teljesíteni az Ő akarátát. **Sz. G.**

Az Úr csodásan működik!

Ledöntött légváraim

Tizennégy éve a Faszorban konfirmáltam. Azóta, megszakításokkal, itt vagyok, most éppen a felnőtt ifiben. Most mégis először vállalkoztam arra, hogy elmondjam és leírjam, mit értem és éltem meg személyesen Jézus szabadításából.

Mindenki elcsügged néha. Van, aki csigaházba, van, aki sündiszó módjára tüskéi mögé húzódik, van, aki kakas módjára biztonságos szemétdombjára menekül, ha baj éri. Sokan otthoni uraskodásukkal feledtetik magukkal, hogy a küszöbön kívül senkik. Az én házam az én váram – tartja a mondás. Valóban, úgy kell nekünk az a néhány négyzetméter, ahol úrnak érezhetjük magunkat, mint egy falat kenyér. Pedig milyen jó lenne, ha az én házam Isten hajléka is lenne, és nemcsak az én váram. Én is hasonló megoldást választottam, hogy meneküljek a csüggedés elől: légvárat építettem magamnak. Olyat, amely tehetségemet, kiválóságomat hirdette. Amely elhitette velem, hogy jobb vagyok, mint a többiek. Mert Isten valóban megáldott számos tehetséggel. Ezeket azonban nem becsültem meg, legfeljebb félvállról adtam neki értük néha hálát, megköszönve, hogy jobb vagyok, mint a többi ember.

Igyekeztem a várat hivalkodóra, magasra építeni, hogy messzi földről bámulni lehessen. Jöttek is a csodálók, akiknek szava feledtette velem céltalanságomat, megoldatlan kérdéseimet, bűneimet. Mert az ördög mindig gondoskodik feldicsérőkről, akik elvonják a figyelmet Isten országáról. Ha pedig gyengeségeim mégis megjelentek a fal mögött, csak húztam még egy sor téglát hiúságból, gögből, hogy nem lássam

őket. Volt egy segítóm a várépítésben: édesanyám, aki erejének, idejének szinte egészét rám áldozta. Ezt én természetesnek vettem, köszönetre nem gondoltam. Ő lett a váram első szolgálója, úgy gondoltam, megérdemlem ezt, és – kihasználtam őt.

A vár egyre nőtt, kincsei szaporodtak, de egyre kevésbé elégitettek meg. A dicséretetek, sikerek már nem jelentettek igazi örömet. A várban úrnak éreztem magam, rajta kívül azonban védtelennek, gyengének. A várat így egyre ritkábban hagyhattam el, várúrból rabbá váltam.

Reméltem, hogy váram hozzásegít majd egy olyan pályához, hivatáshoz, amely „méltó hozzám”. Reméltem azt is, hogy a díszes építmény felhívja majd egy távoli hercegnő figyelmét, aki megosztja majd velem a kincessel zsúfolt termekben magányomat. Ahogyan elhagytam a biztonságos iskolai környezetet, minden készen állt fogadásukhoz – ám mégis hiába vártam őket. Az Úr pontosan ekkor, jó időzítéssel hívott el egy csendeshétre a biatorbágyi belm i s z - szíós

házba. Ott megértettem, hogy a vár által nyújtott biztonságos kényelemnél mennyivel többet és az a szabadság, amit Isten készített nekünk. Ez volt az első fontos felismerés.

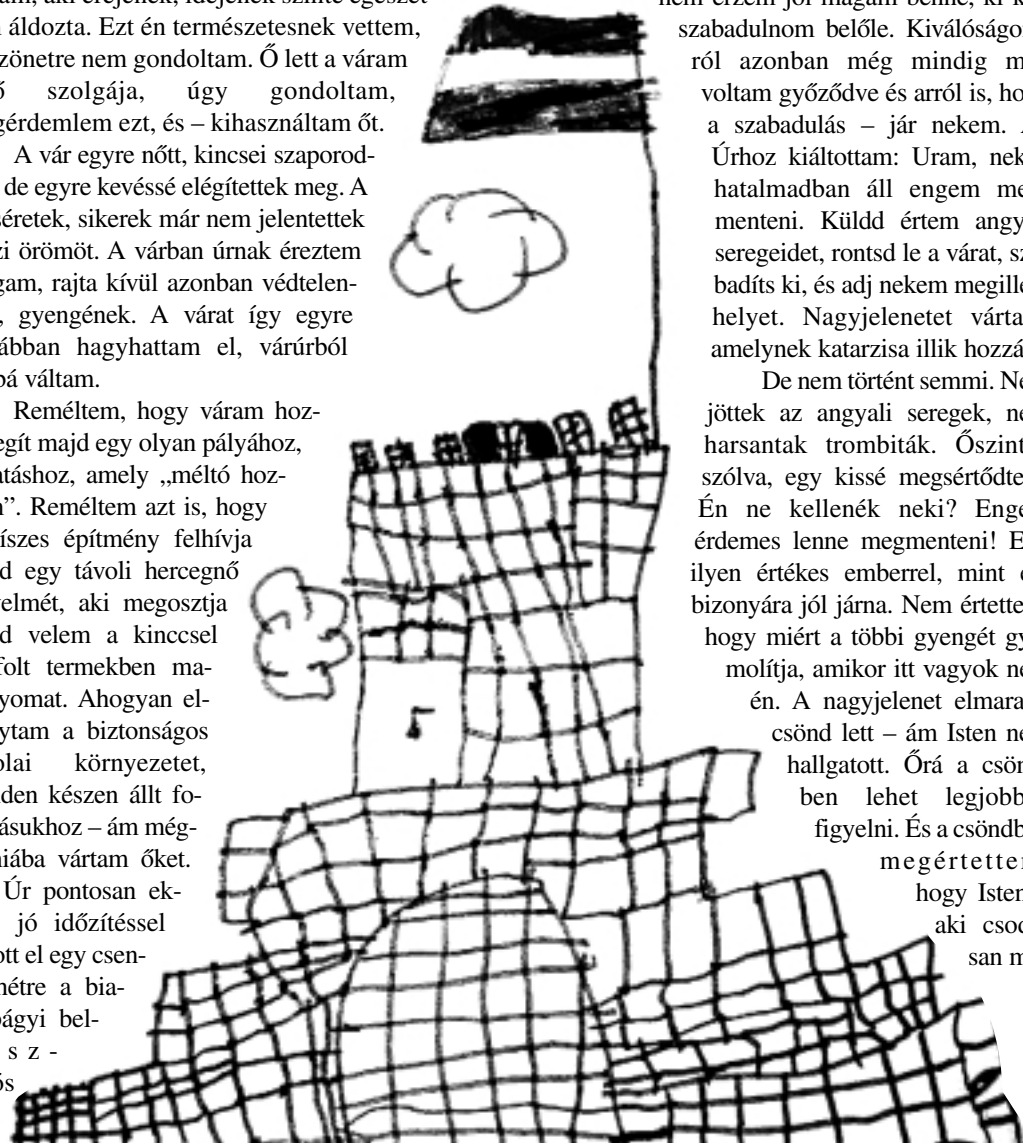
Rájöttem, hogy a vár túlnőtt rajtam, már nem érzem jól magam benne, ki kell szabadulnom belőle. Kiválóságomról azonban még mindig meg voltam győződve és arról is, hogy a szabadság – jár nekem. Az Úrhoz kiáltottam: Uram, neked hatalmadban áll engem megmenteni. Küldd értem angyali seregeidet, rontsd le a várat, szabadíts ki, és adj nekem megillető helyet. Nagyjelenetet vártam, amelynek katarzisa illik hozzám.

De nem történt semmi. Nem jöttek az angyali seregek, nem harsantak trombiták. Őszintén szólva, egy kissé megsértődtem. Én ne kellenék neki? Engem érdemes lenne megmenteni! Egy ilyen értékes emberrel, mint én, bizonyára jól járna. Nem értettem, hogy miért a többi gyengét gyámolítja, amikor itt vagyok neki én. A nagyjelenet elmaradt, csönd lett – ám Isten nem hallgatott. Őrá a csöndben lehet legjobban figyelni. És a csöndben megértettem, hogy Isten – aki csodásan mű-

ködik, de nem mindig úgy, ahogyan mi szeretnénk – másfajta megoldást készít. Ez volt a második felismerés. Rájöttem, hogy nem várhatom a szabadítást ölbe tett kézzel várbeli kényelmemben, hanem nekem is kell tennem érte valamit: a kulcsot, mely a várnak – azaz szívemnek – minden szobáját, a legrejtettebbet is nyitja, át kell adnom Jézusnak, az új várúrnak. Ez a felismerés már nem volt olyan dicsőséges, mint az első. Az egykor büszke várúr remegő kézzel nyújtotta a kulcsot a Megváltónak. Ő végig velem volt, és segített. Ráléptem az útra, amelyre Ő hívott el, kiléptem légváramból, szabadnak érzem magam. Még csak az út elején vagyok, de Ő velem van, mindig velem lesz, és mindig segít majd továbbmenni.

Amióta felismertem, hogy a párkapcsolat vagy a hivatás nem állítja önmagában helyre életünket – mindkettőt megkaptam. Olyan társra vágytam, aki méltó hozzám, de olyat kaptam, akihez nem vagyok méltó (Isten zseniális szervezőmunkájának köszönhetően éppen a fasori ifiből). Olyan állásra vágytam, ahol majd engem csodálnak munkatársaim, de olyat kaptam, ahol én tanulhatok tőlük. Elsősorban Isten országát kell keresnünk – minden más ráadásként megadatik.

Rájöttem, hogy először az Isten országát kell keresni, minden egyéb ráadásként megadatik. Nem kell kinek-kinek saját várat építeni, és abba visszahúzódni. Az Úr biztosabb védelmet ad nekünk, mint gondolhatnánk. Add át a te várad kulcsát neki, ne tarts meg egyetlen biztonsági másolatot sem! Csak egy igazán erős vár van: a mi Istenünk. Nem kell csüggednie annak, akinek Ő a szövetségese. Ha Ő velünk, kicsoda ellenünk? Övé a dicsőség azért, hogy ezt megérthettem és elmondhattam, leírhattam.

Légvár – Berzsák Bulcsú rajza

Szabó Zsolt

Szelídség

„Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű, és nyugalmat találtok a lelketeknek. Mert az én igám boldogító, és az én terhem könnyű.” (Máté 11,29–30)

A szelídség kérdése eléggé elhanyagolt napjainkban, mintha divatját múlta volna. Korunkra jellemző a durvaság, a kegyetlenség, az erőszak. A munkahelyen a főnökök gyakran minősíthetetlen hangon beszélnek a beosztottjaikkal, azok meg egymással. Az iskolában a tanárok ordítanak a diákokkal. A családban az apa üvölt az anyával, a gyerekek egymással. Menekülünk a csendtől, mindig szólnia kell valaminek. Ha bekapcsoljuk a rádiót, ömlik belőle a durvaság, trágárság; a tévé elhalmoz bennünket akciófilmekkel. Ritka a kedves hang, a nyugodt szó, a szelíd tekintet. A szelídség anakronizmussá vált.

Ha fellapozzuk a Magyar Értelmező Kéziszótárt, ezt olvashatjuk: „szelíd: akiben nincs semmi erőszakosság, vadság, durvaság. Szelíd, mint a bárány, mint a galamb. Engedékeny, barátságos lelkületű. Végtelenségtől mentes, nyugodt természetű. Nem támadó, kellemesen megnyugtató hatású.” Mit tanít erről a tulajdonságról a Szentírás? Jézus ezt mondja a Hegyi Beszédben: „*Boldogok a szelídek, mert ők örökségül bírják a földet...*” (Máté 5,5–8)

Krisztus követésének egyik jellemző vonása a szelídség, amely elüt az általános emberi magatartástól. Egyáltalán nem népszerű tulajdonság. A világ nem tartja életrevalónak a szelíd embert. Azt mondják az ilyen emberről, hogy férfiatlan, erőtlen. Miért? Azért, mert az emberek a maguk durvaságából, erőszakosságából, kíméletlenségéből, kegyetlenségéből indulnak ki. Céljuk elérése

érdekében mindenre képesek, átgázolnak a másikon. Ki tud közülnk szelíden válaszolni egy indulatos, sértő kitörésre? Ki tud szeretettel reagálni egy őt ért igazságtalanságra? Ha a buszon véletlenül a lábadra lépnek, milyen indulatos leszel! Mi történik, ha a szívedre „lépnek”? Bizony, nehéz egy-egy megsértett lélek lecsendesítése.

Szelídség? Hol van, kiben lakozik? Őszintén szólva egyikünkben sem. Természetünkénél fogva egyetlen emberben sem. Miért? Azért, mert a szelídség nem emberi tulajdonság. Kizárólag isteni, krisztusi! Nem vérmérséklet dolga, hanem hitbéli magatartás. Mi nem tudjuk megvalósítani önfegyelemmel, hanem kapjuk a Krisztusban lévő hit által.

Jézus a szelídség mintaképe. Túrta a bánatmal, csöndben maradt az igazságtalan, hamis vádak zuhataga közepette, gyengéd szeretettel reagált az emberi gonoszásra, imádkozott a kereszten gyilkosaiért. Ez a szelídség! Jézust nem lehetett sem megvesztegetni, sem megfélemlíteni, sem megbántani, sem eltéríteni. Semmi mást nem akart, mint az életét adni azokért, akik keresztre feszítették. Ez a szelídség nem gyengeség, hanem erő! Mihez kell több erő? Visszaütni vagy tűrni? Megbosszulni vagy megbocsátani a gonosz-ságot? Átkozni vagy áldani, aki bánt? Jézus a szelídségével győzött, mert ez ellen nem lehet védekezni. Jézus azt mondja nekünk: lássátok, éppen ebben kövessetek engem! Merjete-különbözni a világtól, a többi embertől! Merjétek hinni, hogy isteni dolog megbocsátani annak, aki bánt, a rosszat jóval meggyőzni, jót tenni a téged bántóval.

Végezetül: mit értünk azon, hogy „örökségül bírják a földet”? Azt, hogy a szelídeké a jövő. Azt látjuk, hogy mire megy az emberiség az erőszakkal, haraggal; de nézzük meg, hogy mire jut szelídséggel. Kövessük Jézust!

Hartman László

(Máté 1,1–17)

Jézus Krisztus származása és születése.

Jézus Krisztusnak, Dávid fiának, Ábrahám fiának nemzetségéről való könyv. Ábrahám nemzé Izsákot; Izsák nemzé Jákóbot; Jákób nemzé Júdát és testvéreit; Júda nemzé Fárest és Zárát Támártól; Fáres nemzé Esromot; Esrom nemzé Arámot; Arám nemzé Aminádábot; Aminádáb nemzé Naásson; Naásson nemzé Sálmont; Sálmón nemzé Boázt Ráhábtól; Boáz nemzé Obedet Ruthtól; Obed nemzé Isait; Isai nemzé Dávid királyt; Dávid király nemzé Salamont az Uriás feleségétől; Salamon nemzé Roboámot; Roboám nemzé Abiját; Abija nemzé Asát; Asa nemzé Josafátot; Josafát nemzé Jórámot; Jórám nemzé Uzziást; Uzziás nemzé Jóathámot; Joathám nemzé Ákházt; Ákház nemzé Ezékiást; Ezékiás nemzé Manassét; Manassé nemzé Ámont; Ámon nemzé Jósiást; Jósiás nemzé Jekoniást és testvéreit a babilóni fogságra vitelkor. A babilóni fogságravitel után pedig Jekoniás nemzé Saláthielt; Saláthiel nemzé Zorobábelt; Zorobábel nemzé Abiudot; Abiud nemzé Eliákimot;

Eliákim nemzé Azort; Azor nemzé Sádokot; Sádok nemzé Akimot;

Akim nemzé Eliudot; Eliud nemzé Eleázárt; Eleázár nemzé

Matthánt; Matthán nemzé Jákóbot; Jákób

nemzé Józsefet, férjét Máriának,

a kitől született Jézus,

a ki Krisztusnak

neveztetik.

Maga

JÉZUS

pedig mintegy

harmincz esztendő

volt, mikor tanítani kezdett, ki,

a mint állítják vala, a József fia vala, ez pedig

a Hélié, Ez Mattáté, ez Lévié, ez Melkié, ez Jannáé, ez

Józsefé, Ez Matthatiásé, ez Ámosé, ez Naumé, ez Eslié, ez Naggaié,

Ez Maaté, ez Matthatiásé, ez Sémeié, ez Józsefé, ez Júdáé, Ez Joannáé, ez

Rhésáé, ez Zorobábelé, ez Saláthielé, ez Nérié, Ez Melkié, ez Addié, ez Hosámé, ez

Elmodámé, ez Ér, Ez Jóséé, ez Eliézeré, ez Jórímé, ez Mattáté, ez Lévié, Ez Simeoné, ez

Júdáé, ez Józsefé, ez Jónáné, ez Eliákimé, Ez Méleáé, ez Maináné, ez Mattátáé, ez Nátáné,

ez Dávidé, Ez Jesséé, ez Obedé, ez Boázé, ez Sálmoné, ez Naássoné, Ez Aminádábé, ez

Arámé, ez Esroné, ez Fáresé, ez Júdáé. Ez Jákóbé, ez Izsáké, ez Ábrahámé, ez Táréé, ez

Nákhóré, Ez Sárúkhé, ez Ragávé, ez Fáleké, ez Eberé, ez Saláé, Ez Kajjáné, ez Arfaksádé,

ez Semé, ez Noéé, ez Lámekhé, Ez Mathuséláé, ez Énókhé, ez Járedé, ez Mahalaléelé, ez

Kajjáné, Ez Énósé, ez Sethé, ez Ádámé, ez pedig az Istené.

(Luk 3,23–38)

A Fasori Harangszó a gyermekek számára az ősze versíró pályázatot hirdetett a nyári élményekből. Szomorúak voltunk, mert csupán egyetlen vers érkezett hozzánk, *Gilly Zsófiáé*, akinek viszont szeretettel gratulálunk!

Jutalma az, hogy költeményét közléstesszük:

ZSÓFI NYÁRI ÉLMÉNYE

Beültünk az autóba,
elindultunk véle,
nagyon hosszú volt az út,
tán sosem volt vége.

Alagúton mentünk át,
sok szép tájat láttunk,
utolsó alagút a legrosszabb volt,
elzsibbadt a lábunk.

Nyáron voltunk, csigát láttunk,
tarisznyarákot, kagylót,
kavicsokat gyűjtöttünk,
s láttunk tengerjáró hajót.

Nagy zivatar tört ki,
elázott a kabátunk,
szaladtunk egy fagyizóba,
finom fagyit kaptunk.

Beültünk az autóba,
elindultunk véle,
nagyon hosszú volt az út,
tán sosem volt vége.

Kedves gyerekek!

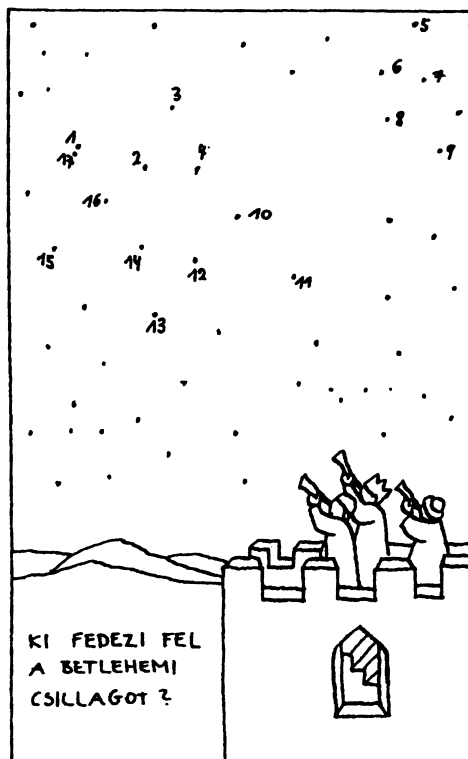
Úgy tudom, hogy idén sem marad el karácsony ünnepe. Már ti is várjátok, ugye?

Amíg a rajzos feladatokat megoldjátok, kiszínezitek, gondoljatok arra a Gyermekre, aki miatt ünnepelhetünk! S ha már Füle Lajos versét is elolvastátok, gondolkozzatok el azon, hogy vajon a ti szívetekig elért-e már az evangélium?

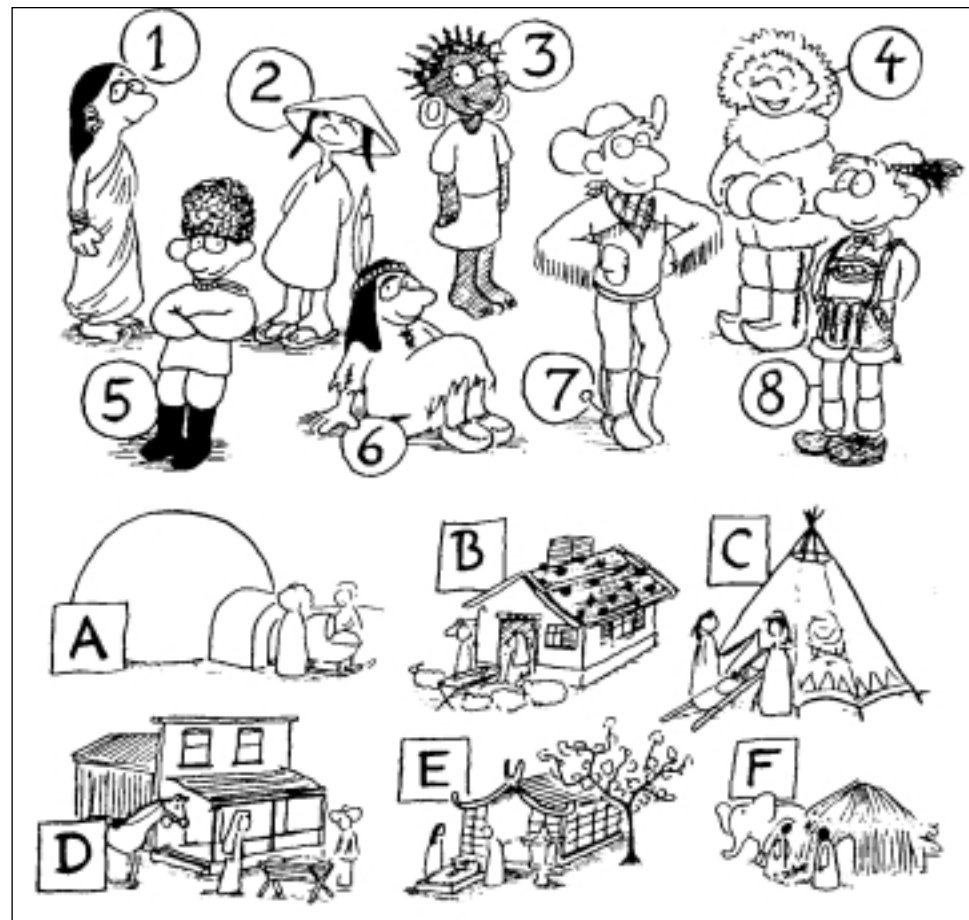
Minden családnak áldott, szép ünnepet kíván: Zsó néni.

• • •

1. Ha összekötöd a számokat sorban, Te is felfedezheted a csillagot, amit a napkeleti bölcsek láttak és követték.

2. Párosítsd a számokat a betűkkel aszerint, hogy melyik néphez melyik betlehem tartozhat? Kinek nincs itt a betleheme?

3. Füle Lajos verse

ÁDVENTIDŐ

Ádventidő ... mind boldog, aki vár,
hát még ki a csodára rátalál,
s van csillaga: AZ EGYSZÜLÖTT FIÚ!
– Szívéig ér az evangélium.

KARÁCSONYI ÉS ÚJÉVI ISTENTISZTELETI REND

December 24., vasárnap

de. 10 óra istentisztelet
(gyermekmegőrzés 4 éves korig)
gyermek-istentisztelet
három korcsoportban

December 25., hétfő

reggel 8 óra istentisztelet úrvacsorával
de. 10 óra istentisztelet úrvacsorával
(gyermekmegőrzés 4 éves korig)
gyermek-istentisztelet két korcsoportban
du. 5 óra istentisztelet úrvacsorával

December 26., kedd

de. 10 óra istentisztelet úrvacsorával
(gyermekmegőrzés 4 éves korig)
gyermek-istentisztelet két korcsoportban

December 31., vasárnap

de. 10 óra istentisztelet
(gyermekmegőrzés 4 éves korig)
gyermek-istentisztelet két korcsoportban
du. 6 óra óévváró istentisztelet,
utána szeretetvendégség 22 óráig
a gyülekezeti teremben.
Éjféli áhítatot nem tartunk.
du. 6 órától szilveszteri összejövetel
a pároskör tagjainak a Skót Misszióban
(VI. ker., Vörösmarty u. 51.)

2007. január 1., hétfő

de. 10 óra újévi istentisztelet
(gyermekmegőrzés 4 éves korig),
gyermek-istentiszteletet nem tartunk

FASORI HARANGSZÓ

A Budapest Fasori Református Egyházközség
időszakos kiadványa.

Felelős szerkesztő: Devich Márton
1071 Budapest, Városligeti fasor 7.
Tel.: 342-7311

e-mail: hivatal@fasor.hu
weboldal: www.fasor.hu

Kedves Testvérek!

Köszönjük leveleiket, postaládánkba, e-mail címünk-
re várjuk a további javaslatokat. Következő számunk
márciusban jelenik meg (lapzártá: február 28.).

A szerkesztőség

ÁLLANDÓ ALKALMAINK

Vasárnap de. 10 óra: istentisztelet
de. 10 óra: istentisztelet gyermekek-
nek 3 korcsoportban
1. csoport 4–6 évesek,
2. csoport I–III. osztály,
3. csoport IV–VI. osztály
négyéves korig gyermekmegőrző
szolgálat

Kedd de. 10 óra: bibliaóra
Szerda du. 6 óra: bibliai közösségi óra
du. 1/2 7 óra: TIMÓTEUS ifjúsági
bibliaóra (18 éves kortól)

Csütörtök du. 6 óra: gyülekezeti bibliaóra
Péntek du. 5 óra: PICIFI ifjúsági bibliaóra
(középiskolás korosztálynak)
du. 1/2 7 óra: felnőtt ifjúsági óra

**Gyülekezeti hittanórák és konfirmációi
órák hétköznapi korcsoportok szerint**

Zenés áhítat

minden hónap első vasárnapján du. 5 órakor.

**December 21-én csütörtökön lesz
a Julianna iskola
karácsonyi istentisztelete.**

EGYÉB ALKALMAINK

- **Férfi bibliaóra** minden hónap első keddjén
du. 6 órakor
- **Pároskör** minden hónap harmadik péntekjén
du. 18–20 óráig.
- **Fiatalasszony- és Anyakör** minden hónap
2. és 4. szombatján 16–18 óráig
- **Skót Misszió** vasárnap 9 óra istentisztelet,
szerdán 17 órakor bibliaóra

Bízd Újra Életed Krisztusra!